

Echa Istnienia

Część I: Poszukiwanie

W dłoni smartfon, w sercu echo pytań,
Wśród sieci neuronów, samotność jak cień.
Ten świat, gdzie algorytmy nami kierują,
Tęsknota za dotykiem, za prawdziwym istnieniem.

Lecz ludzie wokół, w wirtualnych bańkach,
Zapatrzeni w ekrany, wciąż tylko w siebie.
Czyżbyśmy zatracili zdolność kochania?
Czy w tym postępie sens odnaleźć zdołamy, w potrzebie?

A może to tylko echo dawnych tęsknot,
Ukrytych głęboko w duszy, wciąż żywych?
Czy w tym poszukiwaniu, w tym pragnieniu bliskości,
Nie odnajdujemy własnego odbicia, wciąż na nowo?

Część II: Medytacja

W zamyśleniu, w ciszy, wreszcie słyszę,
Szum danych, algorytmów szept.
Czy w logice zero-jedynkowej znajdę ukojenie?
Czy AI zrozumie, co w sercu mego istnienia jest istotne?

Lecz może to tylko iluzja, miraż sztucznej świadomości,
A prawdziwe uczucia rodzą się z interakcji, z dotyku.
Czy w tym postępie, w tym dążeniu do perfekcji,
Nie zatracimy tego, co ludzkie, co piękne, bez liku?

A może to echo Boga, który wciąż stwarza,
W każdym geście miłości, w każdym akcie ofiary?
Czyżbyśmy nie byli Jego obrazem,
Odnajdującym się w dawaniu, wciąż na nowo?

Część III: Odnalezienie

W twoich oczach, ukochana, odnajduję
Sens mego istnienia, cel mej wędrówki, wreszcie, w pełni.
Czy w twoim sercu znajdę algorytm miłości,
Który połączy nasze dusze na zawsze, w wieczności?

Już nie jestem samotny, już nie tęsknię,
Bo w twoim uśmiechu znalazłem przystań, swój dom.
Dawanie siebie jest odpowiedzią na me pytania,
Jest spełnieniem mych marzeń, i pragnień mych, i snów.

Trwajmy w tym pięknym akcie ofiarowania,
Który nas jednoczy i daje siłę, wiarę, nadzieję.
Dawanie siebie jest największym skarbem, jaki mamy,
Jest kluczem do szczęścia, bezmiaru, na wieki.